

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Janem Vargou, advokátem se sídlem Praha 2, Fügnerovo nám. 1808/3, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Praha 6, Vítězné nám. 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2014, č. j. 318-11/2014-2230

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 9. 12. 2013, č. j. 864-7/2013-2230 o zamítnutí žádosti žalobce o úhradu dlužného platu za období říjen 2010 – prosinec 2011 v celkové výši 425.730,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že rozhodnutím přezkumné komise Ústřední vojenské nemocnice Praha ze dne 7. 12. 2006 byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace „Neschopen k vojenské činné službě“ (značka D). Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodovala Vyšší přezkumná komise u Ministerstva obrany Hradec Králové (dále jen „Vyšší přezkumná komise“), která dne 23. 1. 2007 uvedené rozhodnutí potvrdila a konstatovala, že žalobce je neschopen k vojenské činné službě. Na základě pravomocného rozhodnutí Vyšší přezkumné komise byl velitelem 4. brigády rychlého nasazení vydán rozkaz o zániku služebního poměru žalobce ke dni 28. 2. 2007 podle ust. § 18 písm. h/ zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 221/1999 Sb.“),

tj. pro ztrátu zdravotní způsobilosti na základě rozhodnutí přezkumné komise. Žalobce podal proti rozhodnutí Vyšší přezkumné komise správní žalobu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 12. 2008, č. j. 7 Ca 264/2007 – 42 rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 23. 1. 2007 pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil Vyšší přezkumné komisi k dalšímu řízení. Proti zrušovacímu rozsudku podalo Ministerstvo obrany kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 11. 2009, č. j. 3 Ads 81/2009 – 75 jako nedůvodnou zamítl. Dne 24. 8. 2010 vydala Vyšší přezkumná komise nové rozhodnutí č. j. 16-9/2201-2280/HK, proti kterému žalobce opět podal správní žalobu k Městskému soudu v Praze.

Žalovaný následně konstatoval, že Ministerstvu obrany byla dne 1. 11. 2013 doručena výzva žalobce k úhradě dlužné částky – předžalobní upomínka. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce požadoval úhradu dlužného platu za období od října 2010 do prosince 2011 v celkové výši 425.730,- Kč, neboť je přesvědčen, že došlo k obnovení jeho služebního poměru, a to zpětně k 1. 3. 2007. Prvostupňovým rozhodnutím, proti němuž směřuje podané odvolání, byla žalobcova žádost zamítnuta.

Žalovaný dospěl shodně jako správní orgán I. stupně k závěru, že žádosti žalobce nelze vyhovět. Zrušením rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 23. 1. 2007 došlo k odpadnutí důvodu pro zánik služebního poměru dle § 18 písm. h/ zákona č. 221/1999 Sb. V ustanovení § 22 odst. 1 téhož zákona se uvádí, že pokud dojde ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, služební poměr trvá se všemi právy a povinnostmi. V případě zrušení rozhodnutí přezkumné komise zákon č. 221/1999 Sb., o trvání služebního poměru nemluví, z povahy věci ale vyplývá, že služební poměr bude trvat i v případě zrušení rozhodnutí přezkumné komise. Je-li totiž rozhodnutí konstatující ztrátu zdravotní způsobilosti v rámci soudního přezkumu zrušeno, pak přestane existovat a hledí se na ně, jako kdyby nebylo vydáno. Rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 23. 1. 2007 bylo zrušeno, a v řízení tak muselo být nezávisle na důvodu jeho zrušení (avšak v souladu s právním názorem soudu) vydáno nové rozhodnutí. Proto musel i v tomto případě služební poměr žalobce trvat, avšak nikoliv v podobě obnovení služebního poměru, neboť tento nezanikl, a to až do doby vydání nového rozhodnutí Vyšší přezkumné komise. K ukončení služebního poměru žalobce tedy došlo dne 8. 10. 2010, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 24. 8. 2010. Toto rozhodnutí nebylo doposud zrušeno a jako takové bylo a je důvodem zániku služebního poměru žalobce. Služební poměr žalobce tedy zanikl a tento stav trval i v době vydání napadeného rozhodnutí, neboť podání žaloby ke správnímu soudu nemá odkladný účinek.

Žalovaný podotkl, že v souladu s § 161 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb., jsou veškeré nároky na plnění, jejichž splatnost nastala před 1. 11. 2010, promlčené. Pokud tedy žalobce nárokuje úhradu dlužného platu za období říjen 2010 – prosinec 2011, pak plnění za období od 1. 10. 2010 do 7. 10. 2010 je již promlčeno, a proto za toto období nemá na úhradu dlužného platu nárok. Následně dne 8. 10. 2010 došlo ex lege k zániku služebního poměru žalobce, takže od tohoto dne žalobci nevznikal nárok na plat ani jiná plnění vyplývající ze služebního poměru. Proto ani za období od 8. 10. 2010 do prosince 2011 nevznikl žalobci nárok na úhradu platu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že je přesvědčen, že v důsledku skutečnosti, že s ním nebyl platně rozváznán služební poměr, má nárok na náhradu dlužného platu i za období říjen 2010 – prosinec 2011. Poukázal na to, že i proti novému rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne

24. 8. 2010 podal správní žalobu k Městskému soudu v Praze, o které je vedeno řízení pod sp. zn. 5 Ad 29/2010. S ohledem na výše uvedené je žalobce toho názoru, že k zániku jeho služebního poměru došlo až uplynutím doby, na kterou byl sjednán, tj. dnem 31. 12. 2011. Proto podal žádost o úhradu dlužného platu za období od října 2010 do prosince 2011 ve výši 425.730,- Kč.

Žalobce namítá, že žalovaný dospěl k nesprávným a nedostatečným skutkovým zjištěním, na jejich základě celou věc nesprávně posoudil. Napadené rozhodnutí bylo vydáno předčasně, jelikož doposud nebylo Městským soudem v Praze rozhodnuto o správní žalobě podané žalobcem proti rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 24. 8. 2010. Žalobce má za to, že žalovaný měl řízení o úhradě dlužného platu za období říjen 2010 – prosinec 2011 ve výši 425.730,- Kč přerušit do doby, než bude Městským soudem v Praze o této žalobě rozhodnuto.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zopakoval, že zrušením rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 23. 1. 2007 soudem odpadl důvod pro zánik služebního poměru žalobce dle § 18 písm. h/ zákona č. 221/1999 Sb. Při rozhodování o žalobcově odvolání žalovaný dovodil platnost ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., upravujícího trvání služebního poměru v případě zrušení rozhodnutí o propuštění i na situaci, kdy bylo zrušeno rozhodnutí přezkumné komise konstatující ztrátu zdravotní způsobilosti. Na takové rozhodnutí o zániku služebního poměru je pak třeba hledět, jako by nebylo vydáno. Služební poměr žalobce tady nadále trval, ale novým rozhodnutím Vyšší přezkumné komise, resp. jeho právní mocí opět zanikl. Vzhledem k tomu, že 8. 10. 2010 došlo „ex lege“ k zániku služebního poměru žalobce, a to na základě nabytí právní moci nového rozhodnutí Vyšší přezkumné komise, musel žalovaný potvrdit zamítnutí žalobcovy žádosti o doplacení platu za období říjen 2010 – prosinec 2011.

Dle mínění žalovaného nelze namítat, že napadené rozhodnutí bylo vydáno předčasně, protože podání správní žaloby proti novému rozhodnutí Vyšší přezkumné komise nemá samo o sobě odkladný účinek.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci řízení na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích; žádné další argumenty významné pro rozhodnutí ve věci samé neuvedli.

Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 18 písm. h/ zákona č. 221/1999 Sb., služební poměr vojáka zaniká ztrátou zdravotní způsobilosti na základě rozhodnutí přezkumné komise.

Soud o věci uvažil takto:

Žalobcova námitka, že s ním nebyl platně rozvázán služební poměr, takže k jeho zániku došlo až uplynutím doby, na kterou byl sjednán (dnem 31. 12. 2011), a proto má nárok na náhradu dlužného platu za období říjen 2010 – prosinec 2011, není opodstatněná. Ke skončení služebního poměru žalobce totiž došlo *ex lege* dne 8. 10. 2010, kdy nabylo právní moci v pořadí druhé rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 24. 8. 2010, jímž bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí přezkumné komise Ústřední vojenské nemocnice Praha

ze dne 7. 12. 2006, kterým byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace „Neschopen k vojenské činné službě“ (značka D).

K povaze zániku služebního poměru podle § 18 písm. h/ zákona č. 221/1999 Sb., se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 11. 2009 č. j. 3 Ads 81/2009 – 75 vydaném ve věci týchž účastníků řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že k zániku služebního poměru v těchto případech dochází bez dalšího, toliko na základě rozhodnutí Vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany, aniž by zákon č. 221/1999 Sb., předpokládal vydání dalšího rozhodnutí – rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Rozhodnutí deklarující zdravotní nezpůsobilost žalobce k vojenské činné službě samo o sobě znamená právní překážku výkonu jeho dosavadního služebního poměru a způsobuje zánik služebního poměru žalobce. Tento závěr je samozřejmě nutno vztáhnout též na rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 24. 8. 2010, které nabylo právní moci dne 8. 10. 2010.

Služební poměr žalobce tedy zanikl podle § 18 písm. h/ zákona č. 221/1999 Sb., ztrátou zdravotní způsobilosti na základě pravomocného rozhodnutí přezkumné komise dnem 8. 10. 2010, jak správně dovodil žalovaný, a nikoliv dne 31. 12. 2011, kdy uplynula doba, na kterou byl sjednán, jak mylně tvrdí žalobce.

Není pravdou, že žalovaný v dané věci dospěl k nesprávným a nedostatečným skutkovým zjištěním, na jejich základě věc nesprávně posoudil. Jediným relevantním (a naprosto správným) zjištěním, na jehož základě bylo nutno žalobcovu žádost o úhradu dlužného platu zamítnout jako nedůvodnou, bylo zjištění žalovaného o zániku služebního poměru žalobce ke dni 8. 10. 2010 podle § 18 písm. h/ zákona č. 221/1999 Sb., v důsledku ztráty zdravotní způsobilosti na základě pravomocného rozhodnutí přezkumné komise.

Nelze vejít ani na námitku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno předčasně. V době jeho vydání bylo rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 24. 8. 2010 v právní moci, platila pro něj presumpce správnosti a zákonnosti, a žalovaný byl povinen z něj při rozhodování o předmětné žádosti vycházet. Na tom nic nemění skutečnost, že proti uvedenému rozhodnutí brojil žalobce u zdejšího soudu správní žalobou, neboť této žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, ani jí nenáležel ze zákona. Vzhledem k výše uvedenému nebylo povinností žalovaného přerušit řízení o předmětné žádosti do doby pravomocného rozhodnutí soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí Vyšší přezkumné komise ze dne 24. 8. 2010. Soud pro úplnost uvádí, že toto řízení bylo usnesením ze dne 28. 1. 2016 č. j. 5 Ad 29/2010 – 57, které nabylo právní moci dne 1. 2. 2016, zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku žalobcem.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103

odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová